

1104. szám.

1879. Október 12.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadó-hivatal:** Pest barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nompaille sor 10 kr.

XXII. évfolyam.

ÉLET-HALÁL KÖZT.

(Senky Pál történeteiből.)

ASÁRNAP volt, hát nem kellett bejönnöm a városba a Sashegyről, s ezért később is ébredtem föl mint máskor.

A cseléd egy látogató-jegyet adott a kezembe amint a szobámból végre kijöttem. E volt rá írva: »Az isten szerelméért jöjön haladéktalanul a Sauer vendéglőbe. Itt vagyok. Rémitő nagy baj van.«

A látogatójegy Mohos Péter tudósunké volt, a másik oldalán volt nyomtatva a neve.

— Jól van, jól, gondoltam magamban, és evvel egybehangzólag adtam ki a parancsolatot a cselédnek is; — mingyárt megyek, csak előbb megkávézom, meg rágyujtok egy pipa magyar dohányra, amint a jó házi rend ezt okvetetlen megkívánja.

De jött ám Mohos Péter tudósunktól új futár megint, hogy siessék, mert irtóztató nagy baj van.

Hanem én nem bántam, akár milyen nagy volt is az a baj, én el nem engedtem a házi rendemből egy vakarintást sem. Egyszer esik

csak hetenként vasárnap, amikor nem kell lerohanni a hivatalba a városba, ennek az egy napnak a nyugodt pipadohányát ne kívánja tőlem senki.

Magamrészéről csak lóggos levén ebben az egész történetben, az előrebocsátottakat bátran olvasatlanul is hagyhatta akárki, hanem a most következőket, amiket pipa gyújtás után a Sauer-vendéglőhöz fölmenve elbeszéllek, tessék elolvasni teljes tájékozás érdekében mindenkinek.

Mohos Péter tudósunkhoz egyszer engem, amíg még magam is tudósak készültem, szorosabb kötelekek fűtek. Egészen világosan szólva, Mohos Péter tudósunk nekem valamikor principálisom volt. Hanem a politikai viszonyok (persze hogy azok) később egy kicsit eltereltek a tudományoktól, anélkül azonban, hogy egyszeri tudós principálisom iránt való személyes jó viszonyomnak is vége szakadt volna. Időközönként el is látogattam hozzá.

Legutolsó nálalétemkor elpanaszolta, hogy most kéthete egy omnibuszkocsis (kit nyomban le is ütött a bakról, mert olyan ökle volt mint két Herkulesnek,) véletlenül a szemébe vágott az ostorral, s ehun ni, majd belevakult. Mármost javulóban van, csak azt mondta az orvos, hogy minden izgatottságtól óvakodjék, s minél többet tartózkodjék a szabad természetben, zöld fák között.

Tudta hogy a Sashegyen lakom, kérdezősködött tőlem, hogy van e ott zöld fa (mert ő még nem ismerte ezt a geographiai pontot,) és kaphatna-e ott szállást.

Utánajártam, és tudattam vele, hogy a Sauer vendéglőben akár mikor kaphat butoros lakást, ennyiért meg ennyiért.

Látogatójegyből következtethettem, hogy hát följött, és hogy már valami rémitő baja is van amint írja.

Egy darab idő óta tapasztalom már, hogy kezdek feledékeny lenni, most is elfelejtettem megemlíteni azt a körülményt, hogy a cseléd, amint Mohos Péter látogatójegyet átadta, még azt a különös ujságot is említette, hogy ma reggel, még mielőtt azt a látogatójegyet hozták, s mikor még a nap is alig kelt föl, de amikor a háziasszony akitől a lakást birjuk, és aki soha le sem fekszik talán, már főnvolt,) és amikor ő a többi uraságok cselédjeinek a módjára, a konyhaajtónk előtt ülve kávé darált: egy urforma vándorló-legény jött be másodmagával az udvarra, s minden ajtóban enni kért, mert nagyon éhes, ugymond, de sehol sem adhattak neki semmit, mert az uraságok még mindenütt aludtak, hanem utasították a háziasszonyhoz, aki akkor már főnvolt. Nem tudni, hogy kapott-e valamit attól is, mert a háziasszonyhoz a tulsó udvarról van a bejárás, ide csak a hangos szóváltás hallatszott.

A cselédnek azt mondtam, hogy mit tartóztat föl engem ilyen vándorló-legények történetének az elbeszélésével, mikor látja, hogy mennyire sietek a Sauer-vendéglőbe.

Odaérve, kérdezősködtem a mareggel érkezett vendég után.

Egy folyosóra nyíló ajtót mutattak, mely félig be volt hajtva, hogy az épen odatűző nyári nap be ne süssön rajta.

A szobában a kályha mögött, háttal az ajtónak, hogy a világosság valamiképen szemközt ne érje, nagy zöld szemellenzővel fegyverkezetten gubbaszkodott egy szalmaszéken jeles hazai tudósunk Mohos, Péter; valamivel odább pedig, hogy jeles hazai tudósunk akár mikor bökhett egyet rajta az öklével (mert ez kevésbé izgatta a szemét mint a beszéd), egy másik széken félig ült félig támaszkodott egy — a kapott dőfések minéműségéhez képest serény fölugrásra avagy a szobából való kifutamodásra is — minden pillanatban csata-készen levő lény, talán valami szegény egyetemi tanuló, kit a szerencse istennője, mikor már nem tudta hova legyen, most kéthete Mohos Péter jeles hazai tudósunk árnyékába vezérelt, hogy fölolvastatással és a princípális ideoda kísérgetésével és általában annak napestig való ugrifüles szolgálásával mindennapi kosztját kvártélyát megkereshette, s aki a kemény dreszszurát gyakorló princípális kezei alatt a személyes önállóság legkisebb jellegéből is egészen pörére kivetköztetve, és az iránt való igényét senki előtt és semmiféle körülmények közt sem szóval sem tekintettel ki nem fejezve, legfőlebb is csak azt árulta el, hogy a látszat daczára még valami létező lény.

Minthogy pedig a mai világban minden megtörténhetik, és egy kis jó szerencsével még novella is lehet a dolgunkból, hát most épen itt levén rá legjobb alkalom, megemlítem azt is, hogy Mohos Péter hazai jeles tudósunk, leszámítva azt a kis szembajt, ami egypár hétre megszelidítette, olyan egy erőteljes szál legény volt, hogy nem is nézte volna az ember hazai jeles tudósnak. Ami pedig azt a szembajt illeti, annak a nehezén is tul volt már, csak még egy kis zöld levegőt rendelt az orvos, ami a szemét megedzze, különben akár a forgószéllel is nézhetett volna már vele farkasszemet.

— Ki az? — kérdezte félig tudós félig költői hangfutammal Mohos Péter az ajtó nyirkosására, amint beléptem.

Mondtam hogy én vagyok.

— Valahára! — mondá nagyot kiáltva de azért meg nem mozdulva a helyéről, s föl nem emelve tekintetét a sarokból, melynek mint a befüggönyözött szoba legsötétebb

pontjának fordulva ült. — Csakhogy itt van ön! Valahára egy civilizált lény itt a vadak országában. Ön talán tud majd valami módot, hogyan szabadulhatok meg innét. Sohasem felejttem el önnek, ha megteszi ezt a szívességet, aminek lehetősége egyébiránt, tekintve hogy min mentem én ma reggel óta keresztül, és mily szörnyűségektől látom itt magamat körülvéve, szinte hihetetlennek tetszik előttem. De tessék leülni, hadd mondok el csak, hogy mi történt velem — jajjaaajj!

E volt ám csak a kiáltás. Tudniillik, amint közelebb mentem hozzá, az orrába ütődött a pipafüst!

A pipát ki kellett támasztani a folyosóra, az az említett lény pedig, arra való jelekből megértvén ennek szükséges voltát, kiszellőztette a szobát,

Azután Mohos Péter jeles tudósunk elmondta, hogy mi történt vele.

Rászánta magát, hogy hát egypár hétre felköltözik a Sashegyre, amíg a szeme meg-edződik.

A lényt jókorra magához rendelve, hajnalban elindultak bérkocsin.

Mikor már Budát is elhagyva a szőlők közé értek, Mohos Péter aggodva észlelte, hogy éhes. Tudniillik azt hitte, hogy csak ugrásnyira van az a Sashegy, majd ott reggelizik. De mikor már most éhes! E pedig nagy baj, amin segíteni kell. Mert ha éhes, akkor mérges: a pedig a szemének árt! azt mondta az orvos.

Elejét kell hát venni valamiképen hogy mérges ne legyen.

— Messzire van még az a Sauer-vendéglő, kocsis?

— Dehogyan van messzire. Talán egy jó félóránnyira!

Rémitő hosszú idő! Fordult a lényhez:

— Nincsen valami enivaló véletlenül a zsebében?

A lény tudta hogy nincsen, hanem a maga tudomását nem tartván elegendőnek a föltett kérdés eldöntésére, előszedett mindent ami a zsebeiben volt, úgy hogy a principális maga is meggyőződött, hogy ama tárgyak közül csakugyan egy sem megenni való.

A bérkocsis pedig, amint ugyane tárgyban vele is értekeződés kezdetett, azt felelte, hogy nincs egyéb vele, mint egy darab háj a kocsi-ládában, amivel a lovait szokta megkengetni itt-ott, hogy föl ne törje a szerszám. Hanem früstökre nem való.

A helyzet aggasztó volta rohamosan fokozódott. Mohos Péter bizonyosan tudta, hogy most mingyárt éhes lesz. Ami kész veszedelem. Mert ha éhes akkor mérges, a pedig a szemének árt, azt mondta az orvos.

Nincs itt valahol vendégfogadó a szőlők közt? Nem jön valaki szembe az uton, akitől talán lehetne kapni valamit?

A lény már majd kicsavarta a helyéből a nyakacsigáját a mindenfelé való szakadatlan kémlelő tekingetésben — mind hiába.

Mohos Péternek eszébe jutottak a nagy tengeri szerencsétlenségek, mikor rémitő hajótörésből egy szál deszkán csodák-csodájára megmenekült szegény tengeri utasok egymást kilutrizzák, és megeszik.

De ott jön egy b.-örsi sváb asszony. Valami eladni valót visz be a városba. Hátha! Hátha!

Csalóka ábránd volt ez is. Nem volt annál egyéb egy kosár hangyatojásnál.

Mohos Péter hanyatló lelkierejének fölélnkítésére jött nemsokára egy másik sváb asszony, de amint ennek a kosarából meg köles-kása derült ki, nagyon összecsapant az a lelkierő.

Mohos Péter sejteni kezdé, hogy a mai napra összeesküdt ellene a sors, és e sejtelve határozott meggyőződéssé vált, mikor a hegy közepére érve, a bérkocsis lovai — nem szokván a hegynek járását — kimerütek, és semmiféle rábeszélés sem bírta őket az odábbmentelre.

Hanem a kocsis megnyugtatólag mondá, hogy ha egy óráig pihennek, majd megint tovább mennek.

Mohos Péter ugrott ki a kocsiból. A lény utána.

Egy órahosszáig itt várakozni? Erről ne is beszéljenek neki.

— Menyire van még az a vendéglő?

— Egy kis félóránnyira.

— Merre kell oda menni?

— Azt tartom arra, ni!

Mohos Péter még csak anyit mondott a kocsisnak, egészen nyugodtan:

— Kocsis! Kend semmivel sem ártatlanabb valami gyilkosnál. Magára vállalta, hogy engem fölvisz abba a vendéglőbe, s nem felelvén meg elvállalt kötelezettségének, engem kített ennek a szerencsétlenségnek amiben most vagyok.

— Eh, mit beszél nekem eféléket az ur!

— No, csak ne feleseljen nekem. Mert ha felesel, akkor én mérges leszek, a pedig a szememnek árt. Menjünk barátom, — fordult aztán a lényhez.

— De hát az én fuvarbérem? — tudakozódott a bérkocsis.

— A fuvarbér azért járt volna kendnek! ha teljesítette volna a magára vállalt kötelességet de így nekem tett kend irtóztató kárt, majd számolnak érte kenddel a kapitányságnál. Menjünk barátom, vezessen barátom.

A szemére huzta a zöld ellenzőt, — a lény vezette.

A lénynek megmagyarázta, hogy most a legelső közvetlen föladat valahol enni kaphatni. Kezden hát mindenkivel, akivel csak összetalálkoznak, ez érdemben való tárgyalásokat; és szóljon be minden utbaeső házba, akár kocsmá akár nem kocsmá.

Még a nap sem kelt föl, a nyári lakásokban mindenütt aludtak — Sehol egy lélek is az udvarokon. — Végre egy háznak az udvarán cselédeket láttak.

Ez volt az én lakásom. — A cselédektől semmit sem kaphatván, átmentek a háziasszony udvarára.

Mohos Péter lelkierije, miről már azt lehetett volna gondolni, hogy végképen el is veszett, egyszerre visszakapta rugalmasságát, amint a barátságatlan német háziasszony kezében — a lény figyelmeztetésére odatekitve — meglátott három kiflit.

Illedelmesen kérte az asszonyságot, hogy adjon valamit enni, megfizeti.

Az asszonyság azt mondta, hogy kikéri magának az eféle insinuációt, az ő háza nem vendéglő, odább van a vendéglő, főlebb.

— De, kérem!

— Ej, mit, hagyjanak nekem békét. No, jah!

— De tessék meghallgatni! Én éhes vagyok, ha pedig éhes vagyok, akkor mérges vagyok, a pedig a szememnek árt.

— Nincs nekem semmi enni valóm!

— Hát az ott ni, — harcolt tovább Mohos Péter, rámutatva a háziasszony kezében levő kiflikre.

— Hogyisne! — szólt hátrakapva a kezét a háziasszony. A vendégeimnek kell az uzsonnára!

— De mikor én éhes vagyok, ha pedig éhes vagyok — — —

Végre is egy darab kenyér kiszolgáltatásával megváltotta magát a háziasszony, s Mohos Péter így megmentetvén annak kénytelen-sége alól, hogy mérges legyen, további szerencsétlenségek nélkül fölvergődött a vendéglőbe.

Betelepedvén egy szobába, első gondja volt utánam küldetni, neki adott lakás-cimem után. Ha tudta volna az imént, hogy épen ott járt!

De az én megérkeztemig nem maradt szó-rakozás nélkül.

Megérkezett a bérkocsis, kinek a lovai ezalatt mégis rábeszélgették magukat a följövetelre, — s kérte a fuvarbért.

Mohos Péter kiizente neki a lénytől, hogy eféle jogtalan igényekkel, ha igazságérző ember, miután nem felelt meg elvállalt kötelességének, hallgasson; azért pedig hogy őt ilyen veszedelembe döntötte, majd megszámlaltatja a kapitányságnál.

A bérkocsis homlokegyenest ellenkezőleg fogta föl az egész ügyletet, s olyan lármát ke-rekített a vendéglő udvarán, hogy a még legalább is egy óráig alunni szándékozó vendégeket mind fölhajszolta vele, s mig azok nagyobb része megelégedett annyival, hogy az egymásután sietve kinyitogatott ablakokon át több-kevésbé kezdetleges korareggeli öltözékben, de kivétel nélkül borzas fejjel a szokatlan lárma okának megtudása végett kitékintsen, s a kocsis válogatatlan gorombaságai folytán egyre érdekfeszítőbbé vált előadást figyelemmel kísérje; az egyik szobából végre egy az időelőtt való fölveretés által kiváltképen elkeserített

hosszu termetű és nagyszakálu vörös ember ugrott elő sárga nanking-nadrágban és fél hozentragerban a folyosóra, s a kocsis fenekedéseiből megértvén már a tényállást, roppant szakálához méltó nagyszerű indignációval kelt ki jól megválogatott káromkodás közt, és Mohos Péter szobájába épen úgy mint a szomszédba is elhallatszó erőteljes hangon az olyan gavallérok ellen, kik szeretnek bérkocsizni de de azt megfizetni nem szeretik avagy nem birják.

Mohos Péter kijött a folyosóra.

— Itt van, kocsis, az öt forintja, Én nem veszekszem kenddel, mert akkor mérges leszek, a pedig a szememnek árt. Most takarodjék isten hírével. Majd számol kend ezért a jogtalanul kicsikart pénzért, és a nekem okozott szerencsétlenségekért a kapitányságnál.

Ezt mondva, fordult a nagyszakálu vörös emberhez.

— Az ur olyan dologba avatkozott, ami az urra nem tartozik, és engem úgy sértegetett, hogy megérdemelné, hogy számadásra vonjam. Hanem akkor mérges lennék, a pedig a szememnek árt. De majd meggyógyul a szemem!

Ezután bement ismét a szobájába, a sötét sarokba bámolni.

Az ablakokból bámuló vendégek pedig kedvetlenül huzódtak ismét vissza, s nagyon rossz neven vették a nagyszakálu vörös embertől, hogy közbelépésével olyan hamarosan ki-fejlődésre juttatta a látványt.

Igy álltak a dolgok, mikor én Mohos Péterhez beléptem,

Azt, mondta, hogy mármost szabadítsam meg innét, ha módomban van és ha egyáltalában lehetséges. Ő alig hiszi, hogy a lehetséges legyen, megfontolva, hogy — amint mindenből tapasztalja, — itt már a civilizált világ határain kívül, maguk közt a vad népek közt vagyunk, kik kétségkívül embert esznek. Vitésem le rögtön haza, ha tudok előállítani olyan kocsist akiről a fejemmel jót állhatok, hogy minden veszedelem nélkül haza szállítandja. Mert ő itt nem, maradhat, azt csak beláthatom, arról igazán nevetséges lenne még csak beszélni is. Itt ő folytonos élethalál közt van, az egészen világos.

Tudtam, hogy hiába erőködtem volna más vélekedésre birni, nem is erőködtem. Hanem egy dolog tisztába hozását mégis megkísérlém. A nagyszakálu vörös ember leírásából ráismerem a szörnyű pulykamérgű, de nagyon jámbor hivatalnok-társomra Z. adószedőre.

Siettem be hozzá, s fölvilágosítottam, hogy hazai tudományosságunk milyen jeles bajnokát sértette meg előbb.

Z. mondhatom egészen oda lett. Fölöltötte fekete ruháját, fehér mellényét, s jött velem Mohos Péterhez bocsánatot kérni.

Mohos Péternél könnyen ment a megbocsátás. De azért csak azt mondta, hol van már az a megbízható kocsis, akiről előbb beszélt, mert ő itt nem marad.

Nem volt hát mit tenni, mint kocsis után nézni. Maga Z. kollegám volt szíves személyesen kocsis után nézni. Nemsokára hozta Ignácot, a Sashegy örök-bérkocsisát. Énbennem meghült a vér, amint Ignácot a kocsijával odaállni láttam. Neki volt a többi fuvaros közt a legrozantabb kocsija, legroszszabb egy pár lova. Z. kollegám intett, hogy a többi mind el van foglalva. Ignác sohasem volt elfoglalva, őt mindig meglehetett kapni odalen a följövésre, idefőn a lemenésre, s följövet úgy mint lemenet bizonyosan mindig utban lehetett találni, mintha nem is egy, hanem ki tudja hány Ignác lett volna. És télén is, mikor senkinek eszébe nem szokott jutni a Sashegyre menni, ha mégis valakinek eszébe jutott odamenni, bizonyosra mehetett az alaguthoz: Ignác készen várta; az öreg, de fiatalosan sürgőforgó Ignác, rozant hintájának a bakján, egymással soha össze nem illő, de egyforma fejcsüggesztéssel buslakodó vén görhes lovai mögött puposan ülve, és peremetlen csúcsos süvegétől el nem takart vastag szemöldökei alúl titokteljes komolysággal pislogva, és mindenképen úgy nézve ki, mint valami német balladabeli elbűvölt vén várkisasszonyok sok titkot tudó vén kocsisa, aki talán valóságos gnóm.

Meggondolván, hogy Ignác lószerszámaiktól itt-ott kőczmadzag tartja össze szij helyett, és hogy kocsijának egyikét sarkalatos alapföltétele is alighanem hiányzik: aggodalommal tettem le a kezeibe Mohos Péter sorsát.

Mohos Péter kijelentette Ignácznak, hogy ha őt szerencsésen haza viszi, úgy tekintendi őt, mint olyan embert, akinek ő az egész életére le lesz kötelezve.

Ignác emberségére fogadta, hogy minden rendén lesz, csak tessék megnyugodni.

És emberségesen megis felelt szavainak.

Mohos Péter azt mondta nekem másnap róla, hogy aranyba kell foglalni azt a kocsis. Őt még sohasem hordozta az életben ilyen kocsis. Hanem azért még az ő kocsiján sem menne többet arra a Sashegyre. Elég volt egyszer élet-halál közt lenni.

— — A mult héten jutott eszembe ez a sok év előtt megesett kis történet, amint egymagamban késő éjjel jöttem haza gyalog a Sashegyről. Szüreten voltam egy régi jóismerősömnél, kinek nagy szöleje, s derék háza van odafön, melyben már évek óta nagy kedvvel

nyaral, és vig szüreteket tart. Ezt a vendégszerető vidám házigazdát Mohos Péternek hiják, kinek a Sashegyről táplált egykori vélekedését idők folytával egészen másra változtatta egy fekete szemü tündér, kit istenkegyelméből immáron egypár esztendő óta Mohos Péternek hinak.

Ignác, az örök-béerkocsis, amint állítják, a Sashegynél magasabb régiókba kocsizott el azóta, de én amint az utkaparó-gunyhónál a gyalogutra letértem, egészen világosan láttam a holdvilágnál, és a várból hallatszó éjféli tizenkettő világánál, hogyan haladt fölfelé, puposan és titokteljesen öszszegörbedve a bakon, rozzant hintájával és egymáshoz nem illő lecsüggesztett fejü lovaival nesztelenül a fehér kocsitun. Valakit vitt is a kocsiján; úgy tetszett mintha az a lény lett volna, kit valamikor futólag láttam, de akinek a hírét többet nem hallottam.

A miről bátyámuramék tanakodnak.

— Biz úgy, komámuram, amig tinókká nevelhetjük azokat a tavaszi borjukat, — hej! de sok gombóczt kell még megennünk odáig!

— Szipen kirem batyam zuram, hun megvan az a sok gombocz akit meg kell ennyi!

A KÖNYVESBOLTBAN.

— Tessék, tisztelendő ur, ez az adomás könyv. Csupa papokról való adomák.

— Jaj kérem, dehogyan veszem én azt meg. Nagyon sok disznóság lehet abban!

A „Korona“ kávéházban.

— Hogy vagy, pajtás?

— Hát csak úgy ni. Megvan amire okvetlenül szükségem van, és azon fölül még valamim.

— No, akkor jó dolgod lehet!

— Jó hát: az amire okvetlenül szükségem van és megvan, a szám; az azon fölül meglevő valamim meg az orrom.

Az 1000 éves jubileumról.

Tudniillik Magyarország 1000 éves fönállásának a jubileumáról, mit maholnap kellene talán megtölteni vagy mi, még mindig hallgat a krónika.

Sok a dolga a krónikának az iszkiriczi dalárda kappelmaiszterének, az X. német ujságlap szerkesztőjének, azután meg különféle országos zabszemhegyező társaságoknak, és fából vaskarikát-csináló kisdud egyletecskének arany- ezüst- s illetőleg tejeskása jubilaumaival.

Alapos kifejtése annak, vajon okvetlenül szükséges-e világon tudni, hogy mi az a két deci, három deci?

— Bizony, komám uram, hasznát venné ám, ha kegyelmed is megtanulná már valahára az új mérték szerint való számítást.

— Nem én, komám uram, amíg ezen a világon leszünk!

— Már pedig nagyon szükséges lenne, mert most teszem ha a kocsmában bort rendel sem tudja, hogy mennyi az a két deci, három deci?

— Nincs is nekem semmi szükségem arra, hogy tudjam, mert én tisztességes jóra való ember voltam teljes életemben. tisztességes jóra való ember pedig nem rendel egyszerre egy itce bornál kevesebbet a kocsmában!

MIRE VISZ A SZERELEM!

— Ahá! drágalátos férjem uram, már megint leitta kend magát, ugye? No, nekem ne is tagadja kend, hiszen látom, hogyan kettőzik már megint a szeme?

— Hiszen épen azért ittam annyit, hogy kettőzzék, virágom! Hogy téged két példányban láthassalak, tulipánom!

Az esernyős boltban.

— Jól áll róla a boltos ur, hogy nem fakul meg ez az esernyő?

— Ó igenis, csak tessék rá vigyázni, hogy meg ne ázzék.

Az építészetből.

Mester: Nem tudom én, pallér ur, elég tartós lesz-e ez az épület. Aligha kevés meszt nem adtuk hozzá.

Pallér: Sose tessék busulni, elegendő van kimutatva a számlában.

Neked lehet, nekem nem.

Pisti. Tudod mit, Emma; tégy úgy mint én. Én, ha már nem tűrhetem tovább a nevelőm székírózását, kereken azt mondom neki, hogy menjen a pokolba.

Emma. Könnyű neked azt mondánod. Én azt nem mondhatom, mert nekem mindenhová vele kell mennem a nevelőnőmmel.

ARRA FELELJEN A TANFÖLÜGYELŐ UR.

— Hallja-e, iskolamester ur, én azt tartom, hogy ön nagyon sok bort iszik!

— Tévedni méltóztatik, nagyságos tanfőlügyelő ur! Tessék elhinni, sohasem iszom én egyebet ártatlan tiszta viznél.

— Hát akkor mért olyan vörös az orra? A már csak elég bizonyosság!

— Bizonyosság-e? No már akkor, kérem alászan, tessék megnézni a gólyát, a már csak egész áldott nap a vízben tartja az orrát, hát azé mért olyan vörös mégis?

MEDVEVADÁSZATON.

Urambátyám mértéktelenül törte magát a különösségek után, Az ő házánál mindig lehetett látni, hallani, tapintani vagy enni valami extrát, amit sehol máshol.

Hanem a főispánnak egyszer egy anglus vendége érkezett. Ekkor odalett urambátyám: neki még sohasem volt anglus vendége.

Nem nyugodott, amíg a főispántól egy hétre kölcsön nem kapta az anglust vendégnek.

Sietett is a drága kincsével haza. Másnap természetesen medvevadászat.

A legjobb helyre állította vendégét, maga pedig ötven lépésre foglalt állást.

Időközben, amíg a hajtásnak arra érkeztere kellett várakozni, elmondta az anglusnak, hogy mi az ő szokása a medvevadászaton: puskájának csak az egyik csője van golyóra töltve, a másik sörétre. Mikor aztán jő a medve, az egyik csővel belesrétez, hogy így magára vonja annak a neheztelését, és amikor az erre megböszülve egyenesen nekirohan, a másik csővel ledurrantja. Értette, mylord?

— Yes.

— Ugye, pompás?

— Yes.

— Ön is így tehetne — tyhüh! itt van már a medve!

Urambátyámnak alig volt ideje elfoglalni a helyét — jókora medve bukkant elő a sűrüből.

— Tessék ide nézni! kiáltja oda urambátyám az anglusnak; — amint mondtam, így ni!

Evvel kiállt a tisztásra, s mikor a vad már kellő közelben volt, belesrétezett. Urambátyám medve-psychológiája csakugyan helyesnek bizonyult, a megcsiklandozott medve most egyenest szemközt nekitartott, hogy kényelmesen rásüthette a golyóstöltést.

Rásüti egyszer — rásüti másodszer, a puská mindakétszer csötörtököt mondott.

Több idő nem volt a sütogetésre, urambátyám egy vastag fa mögé menekült, a medve

utána. Itt kezdtek aztán urambátyám meg a medve olyan tánczot, amilyent nem látni bálban.

Urambátyám, sürgetőbb dolga levén most mindennél az utána kapkodó medvét szemmel tartani, másfelé nem nézett volna semmiért is, hanem csak kiabált az anglusnak egyre. Tessék már löni! Tessék már löni!

— Yes!

De azért csak nem lött az anglus; urambátyám meg el nem tudta gondolni, hogy miért nem lö már. Pedig a medve egypárszor már nagyon közel talált kaffantani a fejéhez, mit nem győzött eleget kapkodni előle.

Az anglus pedig ezalatt pingálta tárczájába az egész jelenetet, mert ő is kedvelője volt a különösségeknek, ilyent pedig most lát életében először.

Mikor készen volt vele, fogta a puskát, bele

duplázott a medve fültövébe — urambátyám meg volt mentve.

— De hát mért tetszett olyan sokáig várakoztatni avval a mentő lövéssel? kérde a homlokát törülgetve urambátyám.

Az anglus odatartotta neki a képet.

— Ezt el kellett előbb készítenem a londoni sportsmans-club számára.

— De hátha azalett megfojtott volna engem az a medve?

— Azt nagyon sajnáltam volna, mert akkor nem rajzolhattam volna meg ezt a rendkívüli jelenetet, amelyet még soha sem láttam.

Ez kibékítette urambátyámat: olyant mutatott hát az anglusnak amit a még sohasem látott.

(S. P. t.)

Hézagpótló.

Miska inas. Ó jaj, jajjaj nékem!

A szomszéd borbély. Mit ordítasz úgy te, Miska?

— Ó jajjaj, mikor a majsztram lebukfenczezt szegény a lajtorjáról, aztán úgy kificzomodott a lába, hogy járni sem bir.

— No, mondd meg neki, hogy ugorjék át hozzám, majd helyreteszem.

A VÖRÖSHAGYMÁS RÉZI, AKI A KIS LUTRIN TERNÓT CSINÁLT.

— No most itt van. Azt sem tudom hol a fejem. Annyi esztendeig vártam a kérőkre mind hiába; most meg, mióta azt a huszkrajcáros ternót csináltam, (az egész Ferenczvárosban az a hire, hogy 30 krarczáróst csináltam,) azt sem tudom, hogy hol a fejem: két kérőm is van egyszerre, a Milimádli Franczi, akinek van egy tehene, meg a Fiakker Tóni, akinek meg van egy lova. Mármost melyiket választasz: a tehenet-e vagy a lovat?

JÓ HA VAN A HÁZNÁL.

— Ehun, ni, épen mikor már váltót hozatok, hogy Nadelspitzhez forduljak, küld pénzt a nagybátyám. Mármost vissza is küldöm a váltót a boltba.

— No, azt semmiesetre se tedd. Vannak dolgok, miket mindig tanácsos tartani a háznál.

Viszonszolgálat.

A rektramnak a felesége meghalt, tiszteletes uram nem kívánt a temetésért semmit.

— Köszönöm, tiszteletes uram, monda megindulással rektram, bár csak én is minél hamarabb megszolgálhassam a szívességét.

Egy kalandról.

Icziknek valami kalandja volt Tanti cigány-nyal; a kaland kék foltot hagyott Icziknek a há-

tán, amit azon melegében a bíró elé vitt, amig eleven színét el nem veszíti.

A bíró jegyzőkönyvbe írta Iczik vallomását.

— Jajjajaj! kiáltja el magát egyszerre Iczik a vállához kapva, ahol a kaland bizonyossága volt letükröződve.

A bíró, már javába mélyedve a jegyzőkönyv-írásnak, szinte meghökkenve fordul hirtelen hátra, az odáig csendesen álldogáló Iczikhez:

— No, mi leli kendet?

— Hát mutatom, kérem. hogy fáj is!

NEM PRÓBÁLT MŰVÉSZET.

— Borotvált-e már az ur majmot?

— Nem én még! De ha tetszik, hát megpróbálhatom!

